

AMÍG ÉLEK MINDIG BÁNOM...

Amíg élek, mindig bánom,
Hogy elhagytam kisvilágom:
Falumat a bérc tövében,
Csendes enyhe völgy ölében.

Boldogabb volnék én ottan
Egy alacsony kis kunyhóban,
Mint e zajos nagyvilágban
Cifra, fényes palotában.

Idegen itt nekem minden,
Más emberek vannak itten,
Más erkölcsök, más szokások...
Csillogások, csalfaságok.

A teremtés koronája
Itt a *földnek* rabszolgája.
Levetette *égi* arcát,
Úgy harcolja a lét harcát.

Hogy nyüzsögnek, hogy zajognak!
Egymásra hogy agyarkodnak!
Mindeniket úzi, hajtja:
Saját önző gondolatja.

Homlokukra, zászlajukra
A kedves "*Én*" van felírva.
Ezért készek csalni, lopni,
Mást, ha lehet, eltiporni.

Összetörik a szívedet,
Meggyilkolják a lelkedet.
Életedet kirabolják...
Az istent is megtagadják!

Amíg élek, mindig bánom,
Hogy elhagytam kisvilágom:
Falumat a bérc tövében,
Csendes enyhe völgy ölében.

Ott az élet, a szép élet!
Egyszerű, mint a természet.
Ott fehérlik, ott honol a
A tiszta erkölcs lilioma.

Az istenben bízva, híve,
Nyugodt minden ember szíve.
Szeretetben, békességben
Foly le minden óra szépen.

Több öröm van ott egy házban,
Több boldogság, mint itt százban.
Istenem, ha köztük élnék:
A királlyal sem cserélnék!

Szívesebben őrzének én
Nyájat ott az erdő szélén
A felhőkön elmélázva,
Fütyörészve, furolyázva!

Más világ van ott egészen,
Ragyogóbb a nap az égen.
Illatosabb a virág is,
Szebben dalol a madár is.

Ej, ha a sor engem innét
Valamikor hazavisz még:
De kisérom majd magamat,
Ha meglátom kis falumat!